

[Jan Køpke Christensen]

ført en sundhedsreform, og baggrunden for den britiske reform var et ønske om at ændre det offentlige sundhedsvæsen fra at være en topstyret organisation domineret af politikere, administratorer og producenter til at blive mere patientstyret eller, om man vil, markedsorienteret og dermed omkostningseffektiv. Målet med denne britiske reform var ikke blot at ændre incitamentstrukturen til at stimulere de ansatte i sundhedssektoren til at levere sundhedsydelser til patienter af en kvalitet, som patienterne ønskede, men også at gøre det på en omkostningseffektiv måde, hvilket vi naturligvis alle kan være interesseret i.

Det, det altså handlede om, var, at hierarkiet i sundhedssystemet skulle vendes om, så det blev styret af signaler fra patienterne i stedet for af kommandoer fra producenterne. Hele dette skulle ske på en sådan måde, at der ikke var nogen tvivl om, at alle fortsat var sikret gratis sundhedsydelser. Det er vigtigt at understrege, at efter vor opfattelse skal alle fortsat være sikret disse gratis sundhedsydelser.

I 1991 søgte 57 sygehuse om at komme med i denne ordning, dette tal øgedes til 99 i 1992, og i april 1993 var tallet øget til 153 sygehuse. En forbrugerundersøgelse, der blev offentliggjort i januar 1994 viste, at 96 pct. af patienterne var meget tilfredse eller ganske tilfredse med kvaliteten af den behandling, de havde modtaget. Blandt de patienter, der havde benyttet sygehuse før og efter reformerne, mente 7 ud af 8, at kvaliteten af ydelserne endda var blevet forbedret. De indførte reformer har også medført en stor øgning af antallet af behandlinger. Jeg kan bl.a. nævne, at i løbet af reformens første halvår blev der behandlet 170.000 ekstra dagpatienter og 1,3 mio. ekstra udepatienter, som det hedder.

Nu har jeg fokuseret meget på finansieringen, og vi mener faktisk, at finansieringen er noget fundamentalt, som der bør kigges alvorligt på for at få disse ventelister fjernet. Jeg tror ikke, at vi med det nuværende system kan få afviklet ventelisterne og heller ikke få udført de andre punkter i denne forespørgselsdebat tilfredsstillende.

Ministeren var inde på, at ministeren også ønskede 3-måneders-ventelister. Det ved vi også fra debatter under de tidligere regeringer, hvor Fremskridtspartiet, Socialdemokratiet og SF gik hånd i hånd for at få ventelisterne afvik-

let. Indtil nu er der desværre ikke sket noget effektivt på området, og det er jeg ked af, og derfor håber vi, at denne forespørgselsdebat udmøntes i noget, som kan forbedre patienternes vilkår.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det var en meget lang indledning, vi fik af Fremskridtspartiet, men der blev egentlig ikke sagt noget som helst konkret om den situation, Danmark i dag står i. Der blev hele tiden snakket om et socialistisk og socialdemokratisk system, men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om amterne, og så vidt jeg ved, er der også amter, der er ledet af andre end socialdemokrater. Jeg vil egentlig gerne have at vide, hvorfor man siger, at hele skylden for det system, som vi har haft hidtil, kan lægges på socialismen, når det faktisk er en borgerlig regering, som vi selv har været medlem af, der står bag.

Er det egentlig ikke amterne, vi skal spørge, om de kan leve op til den opgave, de er betroet. Jeg mener, at det centrale i dette er, at amterne har ansvaret for sygehusvæsenet, men ikke formår at administrere det.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Fru Inger Stilling Pedersen fra Kristeligt Folkeparti, som ofte i medierne og også her fra Folketingets talerstol netop har talt om de uanstændige ventelister og det dårlige system, vi har her i landet på sygehusområdet, mente ikke, at der var noget konkret i det, jeg sagde fra talerstolen. Jeg synes netop, at det med hele finansieringssystemet, hvor jeg påpegede erfaringerne fra andre lande, var noget konkret.

Når jeg pegede på hele finansieringssystemet, er det, fordi jeg mener, at fejlen ved det nuværende danske system i bund og grund ligger dér. Jeg ved godt, at fru Inger Stilling Pedersen vil sige, at det er amternes ansvar, men vi kan ikke blive ved at tro på amterne. Amterne har over for politikerne i denne sal til hudløshed dokumenteret, at de ikke kan løse opgaven, og så nytter det ikke noget, at man bliver ved med at påstå, at det må være amternes ansvar, og at problemerne ligger dér. Problemerne ligger først og fremmest hos den enkelte